

Hvem er det da, som vogter Arneflammen,
 som holder Vagt, hvor Smaabørns Vugger gaa,
 som træller med det oversete, smaa,
 som holder Hjemmets lille Verden sammen?
 Er Overgangen virkelig saa stor
 fra dette lille Samfund til det større,
 at Kvinden ej tør tale med et Ord
 om Frihedstankerne fra ni og fyre.

Hun skulde ej politisk kunne tænke,
 hun, i hvis Haand man tillidsfuld har lagt
 det største Ansvar og den største Magt,
 et Samfund overhovedet kan tænke:
 Omsorgen for de unges Vækst og Veje,
 Opdragelsens uendelige Kunst,
 — selv skal hun tage alt af andres Gunst,
 umyndig, naar det gælder eget Eje.

Nej, just i Moderpligten Kravet ligger,,
 som peger frem mod Maalet, vi skal naa.
 Den, der skal være Moder for de smaa,
 maa være moden og erfaringssikker,
 maa kjende lidt til Livets delte Veje
 og ikke gaa med Øjnene i Bind,
 i Fald hun skal de unges Tillid eje
 og kunne danne deres bløde Sind.

Og kræves der da intet af en Kvinde,
 der skal som Hustru fylde Mandens Liv,
 der skal hans Sind til Hjemmets Arne binde
 ej for en Aften blot til Tidsfordriv?
 Maa hun ej eje Tanke, Mod og Mening,
 hvis ej de begge hastig vanetræt
 skal bittert vende sig mod en Forening,
 der sammenknytter Skæbnerne saa tæt.